ANNO 1757.

atque ab iis, ad quos pertinet, ſeu in poſterum pertinebit, omnimode obſervari, iiſque, quorum favorem concernunt, pleniſſime ſuffragari. Non obſtantibus, de jure quæſito non tollendo, aliiſque Regulis, Conſtitutionibus, & Litteris Apoſtolicis, nec non prædictæ Urbis, & Cameræ Capitolinæ, ſeu præfatæ Eccleſiæ, ejuſque Capituli & Canonicorum, Statutis, uſibus, conſuetudinibus, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel immemorabili obſervantia, ſeu quavis firmitate alia roboratis, ac iteratis vicibus confirmatis & innovatis: Quibus omnibus & ſingulis, eorum tenores præſentibus pro expreſſis & inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum dumtaxat, ſpecialiter & expreſſe derogamus, aliiſque contrariis quibuſcumque.

Sanctio pœnalis.

§. 11. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Noſtrarum abſolutionis, & liberationis, commiſſionum & mandatorum, facultum impertitionis, voluntatis & derogationis infringere, vel ei auſu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apoſtolorum ejus, ſe noverit incurſurum.

Dat. die 18. Febr. 1757. Pont. 17.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ Milleſimo ſeptingenteſimo quinquageſimo ſexto, duodecimo Kalendas Martii, Pontificatus Noſtri anno XVII.

J. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Paſſioneus.

VISA DE CURIA.

J. C. Boſchi.

L. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

LXIX.

CONFIRMATIO

Concordiæ inter Archiepiſcopum Moguntinum, S. R. I. Electorem, & Epiſcopum, atque Abbatem Fuldenſem initæ, ſuper jure Metropolitico Eccleſiæ Moguntinæ in Epiſcopatum, atque Eccleſiam Fuldenſem; nec non ſuper aliis utriuſque Eccleſiæ controverſiis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis ſtudium pro tuenda quiete, & tranquillitate inter Perſonas Paſtorali dignitate inſignitas.

AD ſacram Petri ſedem in plenitudine poteſtatis, divina diſpoſitione evecti, ad ea potiſſimum, quæ pro perſonarum quarumlibet præſertim Paſtorali dignitate præditarum, quiete, & tranquillitate obſervari debere dignoſcuntur, libenter intendimus, ac iis, quæ viciſſim provide per concordiæ miniſterium ordinata fuiſſe comperimus ut illa firma perſiſtant, Apoſtolici muniminis robur adjicimus, prout conſpicimus in Domino ſalubriter expedire. Exhibita ſiquidem Nobis nuper pro parte Venerabilium Fratrum noſtrorum Joannis Friderici Caroli moderni Archiepiſcopi Moguntin., ac S. R. I. Electoris, necnon Adalberti moderni Epiſcopi, & Abbatis Fulden., ac ejuſdem S. R. I. Principis, petitio continebat, quod cum inter dictum Joannem Fridericum Carolum Archiepiſcopum, & Electorem, ac Decanum, & Capitulum Metropolitanæ Eccleſiæ Moguntin. ex una, ac prædictum Adalbertum Epiſcopum, & Abbatem, ac Decanum, & Capitulum Eccleſiæ Epiſcopalis, & Abbatialis Fulden. ex altera partibus, ad removendas omnes controverſias, & ad omnium diſſenſionum ſemina penitus tollenda quædam concordia inita fuerit, cujus tenor eſt qui ſequitur.

Tenor inſtrumenti Concord.

§. 2. Nos Joannes Fridericus Carolus Dei gratia S. Sedis Moguntinæ Archiepiſcopus, Sacri Romani Imperii per Germaniam Archi-Cancellarius, & Princeps Elector: Et Nos Adalbertus electus Epiſcopus, & Abbas Fuldenſis, Sacri Romani Imperii Princeps, Auguſtiſſimæ Romanorum Imperatricis Archi-Cancellarius per Germaniam, & Galliam, Primas &c. notum ſancimus, & profitemur &c. Dudum inter Archiepiſcopatum, & Electoratum Moguntinum, ac principalem Abbatiam Fuldenſem, optata per Divinam gratiam concordia, noviſque frequenter ab Archiepiſcopis Electoribus eidem Abbatiæ impenſis favoribus aucta viguit amicitia, ita quidem, ut cum circa annum 1532. cogitatum eſſet de erigendo Epiſcopatu Fuldenſi, Archiepiſcopus Elector Moguntinus tum temporis exiſtens, ejuſque Capitulum Metropolitanum erectioni hujuſmodi, & Fuldenſi tunc Abbatis ſibi expoſito deſiderio facile ſe præbuerint, & dum res ad exitum non perduceretur, ut Abbates Fuldenſes Jura Moguntina porro libenter agnoverint, Archiepiſcopi vero Moguntinis eiſdem Abbatibus ſæculo præcedente Eccleſiaſticam in Fuldenſi Ditione Juriſdictionem reliquierint, eaque ſuper re per Commiſſarios Moguntinos ſolemnem Anno 1662. concordiam inter Moguntinam Metropolitanam, Cathedralem Herbipolenſem, & Abbatialem Fuldenſem Eccleſias conciliarint, tenoris, qui ſequitur.

Vetus tranſactio ſtipulata an. 1662 inter Archiepiſc. Mogunt eamdemque etiam Epiſcop. Herbip. atque Abbatem Monaſt. Fuldenſis integre hic repetitur.

§. 3. „ Nos Dei gratia Joannes Philippus Sedis Moguntinæ Archiepiſcopus, Sacri Romani Imperatorii per Germaniam Archi-Cancellarius, & Princeps Elector, qua Epiſcopus Herbipolenſis, & Franciæ Orientalis Dux &c. Et Nos Joachinus Abbas Fuldenſis Sacri Romani Imperii Princeps, Romanorum Imperatricis Archi-Cancellar. per Germaniam, & Galliam, Primas &c. notum facimus, & pro Nobis, noſtriſque Eccleſiis Herbipolenſi, ac Fuldeſi, earumque Succeſſoribus tenore præſentium cunctis palam profitemur: poſteaquam inde a pluribus annis inter honorabiles Prædeceſſores noſtros, Nos, & concreditas Nobis Eccleſias multifariæ differentiæ, & contentiones, & in ſpecie quidem ob prætenſam a Nobis Epiſcopo Herbipolenſi in diverſa loca, & Parochias dictæ Fuldenſis Eccleſiæ poteſtatem Eccleſiaſticam, & Juriſdictionem Epiſcopalem, exortæ ſunt, ex quo ſchiſmata, & inordinationes in rebus tam Eccleſiaſticis, quam ſæcularibus, in notabile utriuſque Eccleſiæ, & boni publici detrimentum, non vane ſuſpicari potuimus, quod tandem Nos Epiſcopus Herbipolenſis, & Nos Abbas Fuldenſi, ſuaſu, & fideli interpoſitione, atque hortatu Eminentiſſimi Principis, ac Domini Joannis Philippi S. Sedis Moguntinæ Archiepiſcopi, Sacri Romani Imperii per Germaniam Archi-Cancellarii, & Electoris, Epiſcopi Herbipolenſis, & Franciæ Orientalis Ducis, qua Archiepiſcopi, & Electoris Moguntini, Domini, & Amici noſtri in primis dilecti, maximeque venerandi, ex ſtudio vicinitatis, & affectu, prævia inter noſtros ad id demandatos utraque, ex parte, Conſiliarios, & reſpective Legatos, tractatione, præ primis autem cum præſcitu, & conſenſu Reverendorum noſtrorum Epiſcopi Herbipolenſis dilectorum devotorum Præpoſiti, Decani, & Capituli noſtræ Eccleſiæ Cathedralis Herbipolenſis, uti etiam Reverendorum nobilium noſtrorum Abbatis Fuldenſis dilectorum ac devotorum Decani, & Capituli Eccleſiæ Fuldenſis, ad incrementum, & conſervationem bonæ vicinitatis, & mutuæ conſenſionis, necnon in matura perdifficilium, noſtroſque ante oculos obſervantium temporum, ac circumſtantiarum contemplatione, atque hinc perſpecta ſumma neceſſitate arctioris inter Nos conjunctionis, & in noſtræ præſertim Abbatis Fuldenſis Eccleſiæ bonum tendentis concordiæ ineundæ, ſequenti ratione per amicam tranſactionem inter Nos conventum fuerit, prout etiam hiſce tranſigimus modo, quo ſequitur.

Pleniſſima juriſdictio Abbati Fuldenſi tribuitur in Clerum & Popul. ſibi ſubjectum.

§. 4. „ Et primo quidem, cum ratione Epiſcopalis, & Eccleſiaſticæ Juriſdictionis, quam (Nobis Epiſcopo Herbipolenſis, & Venerabilibus noſtris Prædeceſſoribus in diverſa Fuldenſis ſuæ dilectionis Eccleſiæ Loca, Cœnobia, & Parochias competere hactenus prætendimus) differentiæ eſſent obortæ, dum dilectio ſua Fuldenſis ſupra dictam Juriſdictionem Epiſcopalem a tempore immemoriali exercitam, & ad ſe traductam fuiſſe conſtantiſſime tueri voluit; ita convenit inter Nos, & promiſimus Nos Epiſcopus Herbipolenſis, quatenus Dilectionem ſuam

„ Ful-

„ Fuldenſem, ejuſque Succeſſores, & Eccleſiam, ratione Juriſdictionis Eccleſiaſticæ hucuſque prætenſæ, nullatenus poſt hac impugnare velimus, ſed eamdem pro nunc, & perpetuis temporibus integraliter relinquimus libere, atque ultronee penes Dilectionem ſuam, ejuſdem Succeſſores, & Eccleſiam Fuldenſem; ut Eccleſia Fuldenſis ſit, maneatque eatenus nullius Diœceſis, habeatque ejuſdem Antiſtes in Clerum & Populum Juriſdictionem Ordinariam privative, qualis Prælatis Epiſcopo inferioribus, & de facto Reverendiſſimo Fuldenſi ſive de jure ſive ex conſuetudine, competente, hancque Juriſdictionem exerceat, ut hactenus exercita eſt, tam in Civilibus, & Matrimonialibus Laicorum, quam in Beneficialibus, & Criminalibus Clericorum, aliiſque Eccleſiaſticis Cauſis quibuſcumque, ſive per ſe, ſive per Vicarium, (aut Commiſſarium ſuum) quos conſtituere, & deſtituere, ſicut & Clerum in omnibus tam Curatis quam non Curatis Beneficiis inſtitere, & deſtituere, viſitare, Synodum convocare, & alia omnia facere, quæ ab hac Juriſdictione quaſi Epiſcopali dependent, ipſi ſemper integrum ſit, ſine ullo appellandi Jure ad Nos Epiſcopum Herbipolenſem, ſalvo tamen Jure Metropolitano, & remedio appellationi ad Metropolitanum, juxta ordinem ab Eccleſia Catholica, cunctiſque Diœceſibus hujus Provinciæ Moguntinæ laudabiliter receptum, & in viridi obſervantia conſtitutum: ſalva item libertate pro iis, quæ ſunt Ordinis, quæque ex defectu gradus, Reverendiſſimo Fuldenſi competere nequeunt, non tantum Regulares, ſed & Clericos ſæculares ſui Principatus mittendi, ſive ad Metropolitanum, ſive ad Nos Epiſcopum Herbipolenſem, pro Ordinibus ſacris ſuſcipiendis: ſalva item libertate quemcumque accerſendi Catholicum Antiſtitem pro Sacramento Confirmationis, conſecrandis Eccleſiis, Altaribus &c., idque ſine noſtra, noſtrorumque Succeſſorum, & Eccleſiæ interpellatione, contradictione, & impedimento, quomodolibet hæc nuncupari, aut excogitari queant. Nos tamen Abbas, & Princeps Fuldenſis hiſce per expreſſum declaramus, quod Juriſdictio quaſi Epiſcopalis a Dilectionibus ſuis Domino Archiepiſcopo, & Electore Moguntino, uti etiam a Domino Epiſcopo Herbipolenſi, ut prætertur, Nobis relicta, non diutius, quam dum Eccleſia & Principatus noſtros Fuldenſis, juxta fundationem, in Catholicorum manibus perſtiterit, vigore, & in ſuo robore permanere debeat. Ubi vero per vim majorem, vel aliam quamcumque viam (quod, uti ſperamus, avertet Dei clementia) in alienas, ſive Catholicorum, ſive Acatholicorum manus devenerit, volumus, ac ſtatuimus, ut tali caſu hæc tranſactio neque Archiepiſcopo Moguntino, neque Epiſcopo Herbipolenſi ullatenus cedat in præjudicium, nec illi hac teneatur, ſed Jus ſuum Epiſcopale plenarie tunc manutenendi, atque exercendi liberam habeant poteſtatem. Quemadmodum etiam Nos Joannes Philippus qua Archiepiſcopus Moguntinus, & Nos Joannes Philippus qua Epiſcopus Herbipolenſis, hoc inſperato caſu, Nobis Jura noſtra, & Poteſtatem per expreſſum reſervamus, hancque ceſſionem eo uſque dumtaxat excluſive valituram hiſce declaramus.

Salvo tamen Metropolit. jure Eccleſ. Mogunt. aliiſque nonnullis conditionibus.

Nuper electis Abbatibus injungit. ut de ſua electione certiores faciant Archiep. Mogunt. & Epiſc. Herbip.

§. 5. „ E contrario, ac pro ſecundo; quoniam præſentis concordiæ finis unicus ſcopus, ac propoſitum eſt, ut noſtra utriuſque Archiepiſcopi Moguntini, & Epiſcopi Herbipolenſis amica, & vicinali cooperatione, atque aſſiſtentia, noſtra Abbatis Fuldenſis Eccleſia ea melius adverſus hoſtiles, ac violentos impetus defendatur & protegatur: Hinc noſtri Abbatis Fuldenſis Succeſſores pro tempore exiſtentes, vigore præſentium, obligentur, ut quamprimum aliquis a nobili Capitulo per canonicam Electionem in locum Abbatis & Principis fuerit ſuffectus, idipſum ſemper Nobis Electori Moguntino, ut Mediatori, & abſque eo Provinciæ Moguntinæ Metropolitano, tum etiam Nobis Epiſcopo Herbipolenſi, per litteras notificare, atque una confirmationem ſupradictæ ceſſionis, necnon actualem, quatenus neceſſitas exegerit, apud ipſos manutenentiam amice teneantur poſtulare.

ANNO 1757.

Hi vero, Juriſdict. & ſuperio it. Eccleſiaſt. eidem Abbati, in vim hujus concord. relictam, confirm. teneant.

§. 6. „ Tertio: quo facto etiam Nos Archiepiſcopus ac Princeps Elector Moguntinus, & Nos Epiſcopus Herbipolenſis, pro Nobis, Succeſſoribus, & Eccleſiis noſtris ſpondemus per præſentes, ac pollicemur, quod ac confirmationem a Dilectione ſua Fuldenſi prædicto modo petitam ſuperioritatis Eccleſiæ, & Juriſdictionis quaſi Epiſcopalis, vigore hujus Concordiæ eidem relictæ, & quidem abſque ullis impenſis, vel taxæ cujuſdam penſione impertiendam, necnon ad præſtandam reipſa manutenentiam, caſu eveniente, pariter obſtricti & obligati eſſe debeamus ac velimus.

Tenor Epiſt. qua Abbas ſuam electionem Archiep. Mogunt. & Epiſc. Herbip. nuntiat.

§. 7. „ Quarto; ad evitandam vero in ejuſmodi petitone reſpective confirmationis, & reſponſoria declaratione, omnem ambiguitatem, & diſſenſiones, conventum inter Nos omnes, ac conſtitutum eſt, quatenus illæ ſequentis tenoris eſſe, & conſtanter manere debeant; ex parte videlicet noſtra Abbatis Fuldenſis ad utramque ſuam Dilectionem Moguntinam, & Herbipolenſem (mutatis mutandis) ut ſequitur ⁒ *Prævia parata Officiorum noſtrorum oblatione, Dilectionem Veſtram propenſæ vicinitatis confidentia celare non debemus, qualiter Nos poſt deceſſum (N.) Venerabilis Prædeceſſoris noſtri p. m. concordibus ſuffragiis, & electione nobilis noſtri Capituli hujatis, in Abbatem, & Principem Fuldenſem non ita pridem, & die quidem (N.) electi fuerimus, ſimulque in actuali, & tranquilla noſtræ Abbatiæ, & Principatus Fuldenſis poſſeſſione conſtituti. Cum itaque probe recordemur, qualem concordiam Venerabilis Prædeceſſor noſter Abbas (N.) anno (N.) die (N.) cum Dilectionis Veſtræ Domino Prædeceſſore tanquam Mediatore, uti item cum ſua Dilectione Herbipolenſi celebravit, conventumque inter ipſos præter alia fuerit, ut quivis Princeps, & Abbas Fuldenſis, mox ab electione, confirmationem Juriſdictionis Eccleſiaſticæ ea in concordia noſtræ Eccleſiæ relictæ, tum etiam manutenentiam, neceſſitate flagitante, per litteras petere, & viciſſim Dilectio Veſtra eam Nobis pariter per litteras reſponſorias ſine recuſatione impertiri, & reſpective aſſecurationem præſtare teneatur, ac velit; Eapropter Dilectionem Veſtram officioſe requirimus, ut ad hac noſtras memoratæ ſupra Concordiæ conformes petitorias litteras, eatenus ſe erga Nos declarare dignetur, quatenus in præfacta Concordia continetur, & paciſentium congruit intentioni. Qui ad officia Dilectionis veſtræ omni tempore prompti permanemus.*

Exemplar. reſponſionis ab his Abbati reddendæ.

§. 8. „ Quinto: Ad reſponſorias vero tam a Nobis Archiepiſcopo, & Electore Moguntino, quam a Nobis Epiſcopo Herbipolenſi, & Franciæ Orientalis Duce, ad Dilectionem ſuam Fuld. dandas, quod attinet, erunt hæ (mutatis mutandis) viciſſim tenoris ſequentis ⁒ *Prævia &c. Redditæ Nobis fuerunt Dilectionis Veſtræ perhumanæ litteræ de die (N.) ex quibus perlegimus, eamdem unanimi Nobilis Capituli ſui conſenſu in Abbatem, & Principem Fuldenſem fuiſſe electam, eſſeque in actuali, & pacifica poſſeſſione conſtitutam: & quæ præterea in vim Concordiæ anno (N.) erectæ. Ipſa Nobis revocare in memoriam voluit. Quemadmodum igitur Dilectioni Veſtræ ad obtentam iſtam Pricipalem Dignitatem, & Fuldenſis Eccleſiæ Adminiſtrationem, omnem a Deo benedictionem, gratiam, opemque apprecamur: ita quoque ex præſcripto memoratæ Concordiæ non ſolum relictam tum temporis Dilectionis Veſtræ Prædeceſſori p. m., ejuſque Succeſſoribus, & Eccleſiæ, Juriſdictionem Eccleſiaſticam, in præſens plenarie denuo confirmamus, & ratificamus, verum etiam promptos Nos paratoſque declaramus, ubi Dilectionem Veſtram, ejuſdem Succeſſores, & Eccleſiam, præter omnem ſpem & opinionem, a quocumque demum, ſpectatim vero a Catholicis, vel Acatholicis vicinis, aut externis, in memorata Juriſdictione Eccleſiaſtica, aliiſve Juribus ſuis infeſtari, aut turbari contingeret, Nos eidem omnem vicinalem aſſiſtentiam, operam, ac manutenentiam (prout eo caſu a Dilectione Veſtra fuerimus requiſiti, & reliquæ tulerint circumſtantiæ) nullo non tempore præſtituros. Dum Nos Dilectioni Veſtræ grata &c.*

Integra utrinque ſponderur Tranſactionis obſervantia.

§. 9. „ Secundum hæc omnia, aſſerendo promittimus ac ſpondemus Nos Joannes Philippus qua

„ Ar-

ANNO 1757.

„ Archiepiſcopus Moguntinus ; & Mediator , & Nos quoque Joannes Philippus qua Epiſcop. Herbipolenſis, Franciæ Orientalis Dux , ac Nos Joachimus Abbas Fuldenſis &c. reſpective Elector, & Principes , pro Nobis , noſtris in Metropolitana Moguntina , Herbipolenſi , ac Fuldenſi Eccleſiis Succeſſoribus , interpoſitis noſtris Electorali , & Principalibus Dignitatibus , fide & fidelitate , quod contenta in hac Concordia puncta omnia & ſingula firmiter inviolata ſervare , neque iis unquam contraire , vel ut contraeatur , permittere velimus , ſive per Nos, ſive per noſtros , quacumque ratione , aut via , ac qupcumque id demum fiat nomine , aut excogitare in contrarium mens humana valeat : prout etiam præter nunc adducta hujus tranſactionis puncta , omnes & ſingulos olim fortaſſe habitos tractatus , & conventiones præſentium tenore penitus abolemus , iiſque per expreſſum perpetuo renutiantes univerſim abrogamus , & caſſamus . In cujus rei fidem , ac perenne robur Nos ſæpe memoratus Joannes Philippus qua Archiepiſcopus Moguntinus , & Mediator &c. tum etiam Nos Joannes Philippus qua Epiſcopus Herbipolenſis , & Franciæ Orientalis Dux &c. & Nos Joachimus Abbas Fuldenſis &c. hanc Concordiam manu propria ſubſcripſimus.

„ Et nos Joannes ab Hoppenheim condictus de Saal , Decanus , & univerſum Capitulum Eccleſiæ Metropolitanæ Moguntinæ , necnon Nos Joannes Hartmannus de Roſenbach , Decanus , & Capitulum univerſum Eccleſiæ Cathedralis Herbipolenſis , & Nos Matthias Benedictus de Rindorff Decanus , & Capitulum univerſum Eccleſiæ Fuldenſis ; profitemur , & notum facimus per præſentes litteras , pro Nobis , & Succeſſoribus noſtris , hanc Concordiam Nobis ſcientibus , & conſentientibus initam , atque erectam fuiſſe , quemadmodum in eam vigore præſentium conſentimus, fideliter , fraude ac dolo remotio . In cujus rei teſtimonium Eminentiſſimi , & Reverendiſſimorum Dominorum noſtrorum Electoris , & Principum ſigillis , etiam conſueta Capitulorum noſtrorum ſigilla his Litteris appoſuimus . Actum die 23. Martii Anno 1662.

Sequitur tenor recentis Concord.

„ *J. Philippus A. M. E. H. manu propria.*
„ *Joachimus Abbas manu propria.*

(L.S.)	(L.S.)	(L.S.)	(L.S.)	(L.S.)
„ *Archiep. Mog.* „ *& Ep. Herip.*	*Abbatis Fuld.*	*Cap. Metrop. Mog.*	*Cap. Cath. Herbip.*	*Cap. Fuld.*

Plures lites ſuper concordia ann. 1662. inter Herbipol. Ep. & Abbat. Fuld. excitatæ per aliam concord. inter eoſdem initam anno 1751. ſedatæ ſunt. Vide ſupra p. 18. *Conſt. III.* Archiep. Mogunt. perſtiterunt in concordia an. 1662.

§. 10. Quæ quidem Concordia ab Archiepiſcopo Moguntino , qua tali , necnon ſimul qua Epiſcopo Herbipolenſi , ac Abbate Fuldenſi ſubſcripta, triumque Eccleſiarum Moguntinæ , Herbipolenſis , & Fuldenſis Capitulari conſenſu , & ſigillis munita , plures per annos inviolata feliciter ſubſtitit ; ſed cum Apoſtolica careret confirmatione , & Herbipolenſi Eccleſiæ Cathedrali minus utilis videretur , eaque propter impugnata pro parte Epiſcopi Herbipolenſis , per judicata Sacræ Romanæ reſcinderetur, acrior Herbipolenſem inter & Fuldenſem Eccleſias coram Sacræ Rotæ Tribunali lis exorta fuit , donec tandem ad novas eaſdem inter Eccleſias Concordiæ leges anno videlicet 1722. , ac noviſſime anno 1751. deventum eſt ; quam poſtremam quidem Concordiam Hammelburgi initam Sanctiſſimus Dominus Noſter BENEDICTUS XIV. Pontifex Maximus dignatus eſt confirmare . Archiepiſcopi interea Moguntini , rogatu Placidi Abbatis Fuldenſis in Concordia anni 1662. perſiſtentes , nec litem Herbipolenſis Eccleſiæ quantumvis implorati ſuam facientes , Abbatiam novis favoribus proſequi non dubitantur, atque tum maxime, cum pro obeundis in Fuldenſi Ditione Pontificalibus , Epiſcopus in Partibus ab Apoſtolica Sede indulgeretur , cui conceſſioni non tantum minime ſunt reluctati, verum etiam ut Conſecrationis munus in ipſa reciperet Electorali Urbe Moguntina , fecerunt facultatem ; cum vero anno 1752. de erigendo Epiſcopatu Fuldenſi agerentur, re cum Eccleſia Metropolitana Moguntina haud communicata , ac ipſa erectio Epiſcopatus a SS. Domino Noſtro BENEDICTO XIV. Pont. Max. deſuper 5. Octobris 1752. edita perficeretur ; tunc vero temporis exiſtens Abbas , & Princeps Fuldenſis Epiſcopatum iſtum Fuldenſem nec erectum exemptum , nullique Metropolitano , ſed ſoli S. R. Sedi ſubjectum, crederet ; ea ſuper re ex parte Metropolitanæ Eccleſiæ Moguntinæ conqueſtum fuit , & in litis hujus decurſu , ſupradicta Concordia de anno 1662. Moguntinam inter, & Fuldenſem Eccleſias inita , ab Abbate Fuldenſi aſſerta fuit inſubſiſtens . Demum vero decima Auguſti anno 1755. a Sanctiſſimo Domino BENEDICTO XIV. Pontifice Maximo remature diſcuſſa , ac adhibitis in conſilium omnibus Sacræ Rotæ Auditoribus , habitoque illorum in ſcriptis unanimi ſuffragio , definitum fuit, conſtare de jure Metropolitico Moguntino in totum Territorium Fuldenſe , edito ſubinde deſuper Apoſtolico Brevi dato 15. Septembris 1756. tenoris ſequentis.

PONT. A. XVII.

Vide ſupra p. 28. *Conſt. IV.* Poſt erectionem Abbatiæ Fuldenſis in Epiſc. iis exorta ſuper jure Metrop. Archiep. Ejus tamen favore a Pont. deficita.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Litteræ Apoſtol. in forma Brevis deſuper expeditæ.

§. VI. *SAluberrimum Apoſtolicæ providentiæ , benignitatiſque inſtitutum a Prædeceſſoribus noſtris Romanis Pontificibus ſapientiſſime initum , ſervatumque, ut iis quidem , quibus potuiſſent titulis & honoribus inſignes Eccleſias magis magiſque ad Numinis Divini cultum , & Chriſtifidelium utilitatem adaugerent, ſed pari nihilominus circumſpectione , ac diligentia Hierarchium Eccleſiæ Catholicæ ordinem , in hiſce ipſis honorum largitionibus inviolatum , atque intactum, Decretis , ac reſcriptis ſuis cuſtodirent : a ſuſcepti Pontificatus Noſtri exordio ita, quoad nobis integrum fuit, tenere , & ſequi ſtuduimus , ut nullas hac in re Apoſtolicæ noſtræ vigilantiæ partes ubique Gentium deſiderari paſſi fuerimus : Quamobrem cum inſignis, & antiquiſſima Abbatia Fuldenſis , quæ intra fines Provinciæ Moguntinæ ſita eſſe non ambigitur , multis nominibus clara , maxime vero propter privilegia, quibus per Romanos Pontifices , atque ipſos etiam ſæculares Principes locupletata fuit, in Germania plurimi fieret , magnoque in honore haberetur, non immerito Nos , ad majus Catholicæ Fidei præſidium , atque ornamentum, Abbatiam ipſam in Epiſcopatum ereximus , ejuſque Abbatem pro tempore exiſtentem in Epiſcopum , & Abbatem inſimul conſtituimus ; quemadmodum ex aliis noſtris ſub plumbo expeditis literis , quarum tenorem , quatenus opus ſit, hiſce præſentibus pro expreſſo , & inſerto haberi volumus , uberius continetur . Cum vero poſt Epiſcopatus hujuſmodi erectionem , atque Epiſcopi ordinationem , quædam eruperit controverſia ſuper authoritate, quæ Archiepiſcopo Moguntino in dicta nova Epiſcopali Diœceſi Metropolitico Jure competere deberet ; Ut ea quam citius , & abſque ullo judiciali ſtrepitu abſolvetur, controverſiam ipſam ad Nos vocavimus , reque tota per Nos ipſos diligenter conſiderata , itemque in Conſilium adſcitis peritiſſimis in Jure Canonico Viris noſtræ Romanæ Rotæ Auditoribus , quemadmodum eximia Moguntinæ Sedis Dignitas non inter Germanos tantum, ſed univerſo Chriſtiano Orbi perſpecta expoſcere videbatur , lætati admodum ſumus , quod eorum ſuffragia tum oretenus , tum etiam ſcripto expoſita, & in manibus noſtris relicta cum concepta jam prius in mente noſtra ſententiam prorſus conveniret . Quapropter uniformi prædictorum Auditorum ſenſui inhærentes , ea ipſa die , videlicet decima Auguſti ſuperioris anni 1755. decrevimus ac declaravimus, prædictas noſtras litteras ſuper erectione Abbatiæ Fuldenſis in Epiſcopatum, atque alias præcedentes itidem noſtras ſuper approbatione, & confirmatione cujuſdam concordiæ inter Epiſcopum Herbipolenſem , & Abbatem Fuldenſem peractæ , ita ſemper accipiendas eſſe , interpretandas , atque intelligendas , ut per eas nihil omnino detractum, aut imminutum cenſeatur de authoritate, & Jure Metropolitico , quod in tota Provincia, atque adeo etiam in novo Epiſcopatu Fuldenſi, & univerſa ejus Diœceſi , Moguntino Archiepiſcopo competit , juxta præſcriptum SS. Canonum , & S. Concilii Tridentini ; ſalva tamen ex alia parte , atque , illæſa manente exemptione paſſiva , atque immediata ſubjectione huic S. Sedi Apoſtolicæ , quibus hactenus juxta formam ſuorum Privilegiorum gaviſi ſunt , & gaudere debent Monachi omnes & Monaſterium Fuldenſe , cum ſua*

PONT. A. XVII.

Abbatiali Eccleſia , quæ nuper in Cathedralem erecta eſt, aliiſque Eccleſiis , quæ ſecundum præſentem ſtatum , eidem Monaſterio pleno Jure incorporatæ , & ſubjectæ reperiantur : Ita tamen ut Populus , & Clerus ſæcularis ab ejuſmodi Eccleſiis quomodolibet dependens, propter hoc a Jure Metropolitano prædicto nequaquam exemptus cenſeatur . Quo itaque firmius Decretum hoc noſtrum ſubſiſtat , & ſervetur exactius, Decretum ipſum tenore præſentium Apoſtolica authoritate confirmamus, atque inviolabili Apoſtolicæ firmitatis robore communimus. Decernentes , idem Decretum, & præſentes noſtras litteras ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere , & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, & illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, in omnibus, & per omnia pleniſſime ſuffragari debere; ſicque & non aliter in præmiſſis per quoſcumque Judices Ordinarios , & Delegatos, etiam cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores , & S. R. E. Cardinales, & eorumdem Cardinalium Congregationes, necnon Apoſtolicæ Sedis Nuntios, & quoſvis alios quacumque præeminentia , & poteſtate fungentes & functuros, judicari, & definiri debere: ac irritum, & inane, quidquid ſecus ſuper his a quoquam , quavis auctoritate , ſcienter vel ignoranter contigerit attentari . Non obſtantibus Apoſtolicis, ac in Univerſalibus, Provincialibus, vel Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus , & Ordinationibus , & quibuſcumque aliis in contrarium præmiſſorum etiam a Nobis quomodolibet conceſſis, confirmatis , & innovatis, cæteriſque contrariis quibuſcumque. Volumus autem, ut earumdem præſentium litterarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis , manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo Perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides adhibeatur, quæ ipſis præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 15. Septembris 1756. Pontificatus Noſtri anno decimo ſeptimo.

Cajetanus Amatus.

Primum recentior. tranſact. caput, quo Epiſcopus Fuldenſis plenam obſervantiam concordiæ an. 1662. promittit.

§. 12. Nos itaque Joannes Fridericus Carolus Archiepiſcopus Moguntinus, & Princeps Elector &c., & Nos Adalbertus electus Epiſcopus, Abbas, & Princeps Fuldenſis &c. ad reducendam inter utramque Eccleſiam Moguntinam , & Fuldenſem priſtinam concordiam , ac ad illam inviolabiliter , & in perpetuum ſtabiliendam, & ad removenda omnia, quæ futuris perpetuis temporibus Catholicorum , & Vicinorum Principum amicitiam , & quietem turbare poſſent, re mature diuque deliberata , habitoque cum Capitulis Eccleſiarum noſtrarum tractatu, deque eorum conſilio , & conſenſu, in ſequentibus reductæ pacis , & concordiæ leges convenimus = Nos Adalbertus electus Epiſcopus Abbas, & Princeps Fuldenſis, præhabita jam tempore Sedis nuper vacantis in Capitulo noſtro deliberatione, ac re etiam deinceps uberius perpenſa , cognoſcentes non aliam futuræ cum Eccleſia Moguntina pacis , ac ſtabiliendi novi Epiſcopatus Fuldenſis baſim eſſe poſſe, quam ſupradictam Concordiam anno 1662. inter utramque Eccleſiam feliciter initam, & uſque ad recentes annos magno Fuldenſi Abbatiæ bono obſervatam ; Nos ab Eminentiſſimo & Celſiſſimo Principe Archiepiſcopo Electore Moguntino Domino noſtro cum primis Venerando, ejuſque Capitulo Metropolitano, ejuſdem Concordiæ continuationem decenter petivimus, & petimus per præſentes, eamdemque futuris perpetuis temporibus illibatam ſervare tam pro Nobis quam noſtris in Eccleſia Fuldenſi Succeſſoribus, promittimus, Noſque , Succeſſoreſque noſtros ad litteras in eadem concordia præſcriptas, nihil immutato illorum tenore , niſi quoad Epiſcopi nomen , obligamus.

Mutatis tamen iis, quæ ſunt de exercitio Pontificalium.

§. 13. Cum tempore concordiæ anni 1661. in Fuldenſi noſtro Territorio non extaret Epiſcopus cum exercitio Pontificalium, ſed Ordinandi, juxta Concordiæ leges, mittendi eſſent, ſive ad Metropolitanum, ſive ad Epiſcoporum Herbipolenſem, hæc & reliqua ibi de Pontificalium exercitio dicta, ipſa novi Epiſcopatus Fuldenſis erectione mutata intelligantur.

Jus quoque Metrop. Archiep. Mogunt. in univ. Diœceſim ſuam

§. 14. Cum ab omni retro tempore Prædeceſſores noſtri Abbates , & Capitulum Fuldenſe , Archiepiſcopos Moguntinos , uſque ad nuperæ litis exordium , agnoverint totius Territorii Fuldenſis Metropolitanos , Nos quoque Dilectionem ſuam modernum Eminentiſſimum Dominum Archiepiſcopum & Electorem Moguntinum, ejuſque in perpetuum Succeſſores, tanquam Metropolitanos noſtros , & univerſæ Diœceſis noſtræ Fuldenſis cis & trans amnem Fuldam, agnoſcimus, ac pro Nobis, & Succeſſoribus noſtris promittimus Nos ſupremæ Apoſtolicæ Definitioni ſupradictæ, & Brevi Apoſtolico deſuper edito die 15. Septembris anno 1756. ſupra de verbo ad verbum inſerto, plenariam debitam paritionem præſtare velle, ſicque totum , & integrum Epiſcopatum noſtrum Fuldenſem (ſalva tamen, atque illæſa manente exemptione paſſiva , atque immediata ſubjectione S. Sedi Apoſtolicæ quoad Perſonas in eodem Brevi expreſſas) Metropolitanæ Moguntinæ Eccleſiæ ſubjectum, & ſuffraganeum eſſe , & manere debere profitemur,

ANNO 1756

agnoſcit, & Brevi Apoſtolico obedien. ſe præſtiturum pollicetur.

Profiter. ſe curaturum ne Appellationes ad Metrop. a quopiam impediantur.

§. 15. Et cum contra bonam fidem , & amicitiæ leges ageretur, ſi noſtri Fuldenſes ſubditi a quopiam quomodolibet abſterrentur ab appellationibus ad Metropoliticum Moguntinum Judicium, juxta ordinem ab Eccleſia Catholica præſcriptum , interponendis, cavere ſtudebimus omnino, ne ab Eccleſiaſticis, vel Sæcularibus noſtræ Ditionis Magiſtratibus , vel Particularibus etiam Perſonis, impediantur iidem Fuldenſes noſtri ſubditi ab appellationibus in omnibus Cauſis ad Vicariatum Generalem Epiſcopatus noſtri devolutis, ad Metropolitanum Moguntinum interponendis , vel proſequendis ; quem in finem etiam hanc noſtram concordiam , Apoſtolica confirmatione ſecuta, Vicariatui noſtro Generali , Parochiſque notam faciemus . Cumque ſic omnis diſcordiæ fomes ſublatus ſit , Nobis promittimus, fore , ut ſua moderni Eminentiſſimi Domini Archiepiſcopi Electoris Moguntini Dilectio Abbatiam noſtram in Epiſcopatum legitime erectam , Noſque, & Succeſſores noſtros legitimos Epiſcopos Fuldenſes tam cis , quam trans amnem Fuldam agnoſcat, & ut in S. R. Imperio , ejuſque Comitiis, & Tribunalibus, ac ubicumque opus fuerit , Nobis & Succeſſoribus noſtris prædicatum , ac titulus Epiſcopi tribuatur, officia ſua impendat.

Archiep. Mogunt. quoque ſuam fidem obligat pro obſervantia Concordia anni 1662.

§. 16. Et Nos Joannes Fridericus Carolus Archiepiſcopus , S. R. I. per Germaniam Archicancellarius , & Princeps Elector &c. Prædeceſſorum noſtrorum , præſertim Joannis Philippi Archiepiſcopi Electoris Moguntini exempla ſecuti , de conſilio , & conſenſu Metropolitani noſtri Capituli , ob ſalutares fines ſupra expreſſos Concordiam ſæpedictum de anno 1662. ſuperius inſertam hiſce renovatam volumus , ac renovamus , declarantes pro Nobis & Succeſſoribus noſtris , eamdem Concordiam perpetuis temporibus valere , & quæ ibidem in favorem Abbatiæ Fuldenſis diſpoſita ſunt , obſervari inviolabiliter debere . Noſque , & Succeſſores noſtros prædictos ad Epiſtolam cujuſcumque eligendi Fuldenſis Principis, ea , quæ in Concordia præſcribitur , formula reſponſuros eſſe, ac promiſſam in iis opem , aſſiſtentiam , ac manutentionem præſtituros.

Admittit exempt. paſſivam Abbatiæ Fuldenſis in Apoſtolic. Brevi præſervatam.

§. 17. Sicuti nihil novi unquam petere , vel Fuldenſis Abbatiæ Juribus, & privilegiis quidquam detrahere voluimus , ita non tantum exemptionem paſſivam Fuldenſem in ſupradicto Apoſtolico Brevi præſervatam & ſtabilitam ſponte agnoſcimus , ſed etiam ne contra illam quidquam a quocumque tenetur , invigilabimus.

Ejuſdem erection. in Epiſc. & Abbat. in Epiſc. ſe agnoſcere profitetur.

§. 18. Similiter Anteceſſorum noſtrorum Archiepiſcoporum benevola erga Fuldenſem Abbatiam veſtigia , & faventem Epiſcopatus Fuldenſis erectioni intentionem ſecuti, eamdem Epiſcopatus Fuldenſis erectionem a Sanctiſſimo Domino Noſtro BENEDICTO XIV. Pontifice Maximo factam , hiſce probamus & laudamus, atque Dilectionem ſuam modernum Reverendiſſimum Dominum Abbatem, & Principem Fuldenſem, legitimum totius Diæceſeos Fuldenſis cis & trans amnem Fuldam Epiſcopum , noſtræ tamen Eccleſiæ Metropolitanæ Moguntinæ ſuffraganeum agnoſcimus, & ut ubique in Sacro Romano Imperio agnoſcatur, officiis noſtris non deerimus.

Cavetur, ut ab utraque parte Apoſtolic. Beneplac. impetretur pro hujus Concord. confirm.

§. 19 Hanc noſtram Concordiam Nos Joannes Fridericus Carolus Archiepiſcopus Moguntinus, & Princeps Elector , & Nos Adalbertus electus Epiſcopus, Abbas , & Princeps Fuldenſis , ut eo magis roboretur , & perpetuis temporibus inviolata perduret , Sanctæ Sedi Apoſtolicæ , prout Præſules , & Principes eidem vere devotos decet , ſubmittemus , ejuſque Apoſtolicam Confirmationem per noſtros ibidem Miniſtros,

ANNO 1757.

niſtros, ante confirmationem modernæ novæ Electionis Fuldenſis, una rogabimus. Ante obtentam vero eamdem Apoſtolicam confirmationem hujus Concordiæ, & omnium in illa contentorum, eadem hæc Concordia in nullius partis præjudicium poterit allegari, ſed utriuſque Eccleſiæ Jura, ſalva, & integra manere debent.

Utraque pars hanc Concord. ſanctiſſime ſe obſervatur, promittit & accipit.

§. 20. Atque hæc noſtra Concordia matura deliberatione feliciter inita, ſicque a S. Sede confirmata, perpetua baſis mutuæ inter Eccleſiam Metropolitanam Moguntinam, & Cathedralem, & Abbatialem Fuldenſem amicitiæ exiſtet, neque contra illam exceptiones ullæ, cujuſcumque nominis, aut Pontificum, Cæſarumque Conſtitutiones, Bullæ, litteræ, vel Privilegia, nomine tenus vero Bulla Sanctiſſimi Domini Noſtri BENEDICTI XIV. Pontificis Maximi ſuper confirmatione Concordiæ Hammelburgenſis inter Herbipolenſem & Fuldenſem Eccleſias initæ, vel ſubſequuta Epiſcopatus Fuldenſis erectio, & deſuper edita Apoſtolica Conſtitutio, aut aliud quodcumque poterit allegari; prout alte fatus Sanctiſſimus Dominus noſter in Brevi Apoſtolico ſupra inſerto jam diſerte declaravit, hæc omnia Juribus Moguntinis nihil derogare. In cujus rei majorem fidem Joannes Fridericus Carolus Archiepiſcopus Moguntinus, & Princeps Elector, & Nos Albertus electus Epiſcopus, Abbas, & Princeps Fuldenſis has Concordiæ paginas ſignavimus, & noſtris juſſimus communiri ſigillis. Moguntiæ die duodecima Februarii, Fuldæ die 18. Februarii anno 1757.

J. Fridericus Carolus Archiepiſcopus & Elector. (L.S.)

Adalbertus Electus Epiſcopus Abbas & Princeps Fuld. (L.S.)

Accedit Concord. conſenſus utriuſque Capituli Mogunt. & Fuld.

Nos ſimiliter Joannes Franciſcus Antonius ab Hoheneck Decanus, totumque Capitulum Metropolitan. necnon Nos Carolus de Fechenbach, Decanus, & totum Capitulum Eccleſiæ, Cathedralis, & Abbatialis Fuldenſis, pro Nobis, noſtriſque utrinque Succeſſoribus, profitemur Concordiam hanc ſupraſcriptam, cum ſcitu, conſilio, & conſenſu noſtro in omnibus, & per omnia fuiſſe initam, prout eidem omni meliori modo conſentimus, eademque omnia probamus & laudamus. In quorum fidem Eminentiſſimi & Reverendiſſimorum DD. Noſtrorum Electoris, & Principum ſigillis, etiam conſueta Capitulorum noſtrorum Metropolitani Moguntini, & Cathedralis ac Abbatialis Fulden. ſigilla his litteris appoſuimus. Moguntiæ 15. Febr. Fuldæ 18. Febr. anno 1757.

(L.S.) (L.S.)

Quod copia præcedens vero ſuo originali, præhabita diligenti & accurata collatione in omnibus de verbo ad verbum conſona & conformis ſit, vigore appoſiti Sigilli Electoralis Moguntini corroboratur. Moguntiæ die 16. Februarii 1757.

In fidem

(L.S.) *P. Matthæus Maria Regim. Electoralis Moguntini Segretarius & Expeditor.*

Pontifex ante confirmat. Concord. ejus cognition. remiſit Congreg. particul. ſuper rebus Conſiſtorial.

§. 21. Joannes Fridericus Carolus Archiepiſcopus, & Elector, ac Adalbertus Epiſcopus, & Abbas præfati, Concordiam hujuſmodi pro debito erga Sedem Apoſtolicam obſequio, & reverentia, in omnibus ejus judicio, & authoritati ſubjectam eſſe voluerint; quapropter Nobis ſupplicari fecerunt, ut Concordiam prædictam Apoſtolica authoritate approbare, & confirmare de benignitate Apoſtolica dignaremur; hujuſmodi autem precibus Nos inclinati, hujuſmodi negotium confirmationis ad Congregationem Particularem ſuper rebus Conſiſtorialibus præpoſitam expendendam remittere dignati ſumus, ac eadem Congregatio præfatæ Concordiæ Inſtrumento diligenter inſpecto, omnibuſque in ea contentis accurate perpenſis; ſub die 22. Menſis Martii proxime præteriti, cenſuit concordiam prædictam eſſe confirmandam, adjectis tamen nonnullis clauſulis, quibus Nobis placuit, alias quoque clauſulas etiam adjungere, prout ex Decreto ejuſdem Congregationis latius apparet: cujus quidem dictæ Congregationis Decreti tenor eſt, qui ſequitur:

Moguntin. & Fulden. Confirmationis Concordiæ.

PONT. A. XVII.

Ejuſdem Congreg. decretum.

§. 22. Cum inter Eminentiſſimum, & Reverendiſſimum Dominum Joannem Fridericum Archiepiſcopum, & Electorem, ac RR. Decanum, & Capitulum Metropolitanæ Eccleſiæ Moguntinæ ex una, & R. P. Adalbertum electum Epiſcopum, & Abbatem, ac RR. Decanum, & Capitulum Eccleſiæ Epiſcopalis, & Abbatialis Fulden. ex altera partibus, ad removendas omnes controverſias, & ad omnium diſſenſionum, ac ſimultatum ſemina penitus tollenda, Concordia inita, & menſe Februario proxime præterito propriis ſubſcriptionibus munita fuerit, quam pro debito erga Apoſtolicam Sedem obſequio, ac reverentia, in omnibus ejus Judicio, & authoritati ſubjecta eſſe voluerunt; ideo tam prædicti Archiepicopus Moguntin., quam Epiſcopus, & Abbas Fuldenſis, Litteris ad Sanctiſſimum Dominum noſtrum datis, umiliter ſupplicarunt, ut eam Apoſtolica authoritate approbare, & confirmare dignaretur. Hujuſmodi autem precibus per Sanctitatem ſuam ad Congregationem Conſiſtorialem Particularem remiſſis, eadem Congregatio, Concordiæ Inſtrumento diligenter inſpecto, omnibuſque in ea contentis accurate expenſis, cenſuit, Concordiam eſſe confirmandam; Ita tamen ut nullum unquam inde præjudicium illatum intelligatur alteri Concordiæ initæ inter Epiſcopum Herbipolenſem, & Abbatem nunc Epiſcopum Fuldenſem, & a Sede Apoſtolica confirmatæ per Apoſtolicas Litteras ſub plumbo Kal. Octobris 1752. tum etiam erectioni Epiſcopatus Fulden., ejuſque juriſdictioni Ordinariæ, per ſimiles Litteras tertio nonas Octobris anno 1752. nec non Juri Metropolitico Archiepiſcopi Moguntini per alias Litteras in forma Brevis die 15. Septembris 1756. expeditas; factaque per me infraſciptum Secretarium relatione, Sanctitas Sua dictæ Congregationis ſententiam benigne approbavit, decrevitque, ut omnia in iiſdem Apoſtolicis Litteris ſuis contenta, quatenus opus ſit, de novo data, indulta, conceſſa, approbata, & confirmata cenſeantur. Datum Romæ die 22. Martii 1757.

Congreg. eadem cenſuit Concord. eſſe confirmandam nonnullis adjunctis clauſulis.

Loco ✠ Sigilli.
J: Cardinalis Millo.
N. Antonellus Sac. Congregationis Conſiſtorialis Secretarius.

Juxta Congreg. Decret. Coucord. confirm. Apoſtol. auctorit.

§. 23. Cum autem, ſicut eadem petitio ſubjungebat, ea, quæ ab Apoſtolica Sede approbantur, & confirmantur, firmius ſubſiſtant, & ab omnibus exactius obſerventur; proindeque Joannes Fridericus Carolus Archiepiſcopus, & Elector, ac Adalbertus Epiſcopus, & Abbas prædicti, plurimum cupiant Concordiam prædictam, cum dictis adjunctis clauſulis in prædicto Decreto appoſitis, ac Decretum hujuſmodi, per Nos & Sedem Apoſtolicam, ut infra, approbari, & confirmari: Quare pro parte tam dicti Joannis Friderici Caroli Archiepiſcopi & Electoris, quam Adalberti Epiſcopi, & Abbatis prædicti, Nobis fuit humiliter ſupplicatum, quatenus eorum, ac Archiepiſcopi, & Abbatis Fulden. prædicti pro tempore reſpective exiſtentium, quieti, & tranquillitati in præmiſſis opportune providere, ipſoſque ſpecialis gratiæ favore proſequi de benignitate Apoſtolica dignaremur. Nos igitur, qui quantum cum Domino poſſumus, diuturnam pacem, mutuamque amicitiam inter Eccleſiaſticas Perſonas, præſertim Pontificali dignitate inſignitas, non tantum promovere, ſeu & ſtabilire ſinceris deſideramus affectibus, Joanni Friderico Carolo Archiepiſcopo, & Electori, ac Adalberto Epiſcopo, & Abbati prædictis, ſpecialem gratiam facere volentes, eorumque ſingulares perſonas, a quibuſvis ſuſpenſionis, & interdicti, aliiſque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis a jure, vel ab homine, quavis occaſione, vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodati exiſtunt, ad effectum præſentium tantum conſequendum, harum ſerie abſolventes, & abſolutos fore cenſentes, hujuſmodi ſupplicationibus inclinati, Concordiam hujuſmodi, cum prædictis clauſulis in eodem Decreto expreſſis, necnon Decretum hujuſmodi, Apoſtolica auctoritate, earumdem tenore præſentium, perpetuo approbamus, & confirmamus, illiſque perpetuæ, & inviolabilis Apoſtolicæ firmitatis robur, vim, & efficaciam adjicimus, ac Concordiam hujuſmodi, cum prædictis clauſulis in eodem decreto expreſſis, necnon Decretum prædictum, ab ipſis modernis, & pro tempore exiſtentibus Archiepiſcopo &

PONT. A. XVII.

& Electore Mogηntin., ac Epiſcopo & Abbate Fulden., ac ab aliis, ad quos ſpectat & pertinet, ac ſpectare & pertinere poterit in futurum, & perpetuo obſervari, nec illi ullo unquam tempore derogari poſſe, neque debere.

Decreta cum derogatione contrariis.

§. 24. Præſentes quoque Litteras Apoſtolicas ſemper, & perpetuo validas & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, & ſic ab omnibus cenſeri; & ita per quoſcumque Judices Ordinarios, vel Delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice legatos, dictæque Sedis Nuncios, judicari & definiri debere, & quidquid ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus. Non obſtantibus quibuſvis Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, ac dictarum Eccleſiarum Mogantin., & Fulden., etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus contrariis quibuſcumque.

Sanctio.

§. 25. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Noſtræ abſolutionis, & approbationis, confirmationis, roboris, adjectionis, ac decreti, infringere, vel ei auſu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri & Pauli Apoſtolorum ejus, ſe noverit incurſurum.

Dat. 21. Maii 1757. Pont. 17.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ Milleſimo ſeptingenteſimo quinquageſimo ſeptimo, duodecimo Kalendas Junii, Pontificatus Noſtri anno XVII.

J. S. Villa.

Loco ✠ Plumbi.

LXX. MISSAM CELEBRANTES,

Aut Fidelium Confeſſiones excipientes ad Presbyteratus Ordinem non promoti, quibus pœnis ex ſacrorum Canonum, & Apoſtolicarum Conſtitutionum præſcripto ſubjiciantur; quæ praxis hactenus in Judiciis adverſus hujuſmodi reos ſit ſervata, & quomodo impoſterum ſit providendum.

Epiſtola Encyclica ad Patriarchas, Archiepiſcopos, & Epiſcopos, Locorum Ordinarios.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, Salutem, &c.

Pontific. Conſtit. de Celebr. non promotis, eorumque pœnis.

QUam grave horrendumque ſcelus admittat, quicumque Sacerdotali Ordine non initiatus, Sacrificium Miſſæ celebrare præſumit, ſuperfluum cenſemus multis verbis demonſtrare; quum omnibus perſpectæ ſint rationes, ob quas ſacrilegum hujuſmodi crimen merito deteſtandum, atque diſtricto pœnarum gladio vindicandum cenſetur. Satis itaque erit Apoſtolicas Prædeceſſorum noſtrorum Conſtitutiones hic indicare, quibus ſeveriſſimæ adverſus memorati criminis reos pœnæ ſtattuntur; quæ ſcilicet a fel. record. Paulo IV., Sixto V., Clemente VIII., & Urbano VIII. Romanis Pontificibus editæ fuerunt; quarum ſanctionibus decernitur, ut quicumque Sacerdotali charactere deſtitutus, compertus fuerit Miſſam celebraſſe, Foro ſæculari puniendus tradatur.

Addita hujuſm. Sanction. firmitas contra excogitatas fraudes.

§. 2. Has omnes Conſtitutiones Nos ipſi memoravimus, & confirmavimus in noſtra, quam uſque ab anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLIV. Pontif. Noſtri IV., ſub Dat. XII. Kal. Majas edidimus, cujus initium eſt: *Sacerdos in æternum*, quæque impreſſa eſt in Bullario Noſtro *Tom. 1. n. 97.*, ubi præterea plures tolluntur exceptiones, & ſubterfugia, quæ per Defenſores reorum afferri ſolebant, ut eos eximerent a decreta pœna traditionis brachio ſæculari; quantumque legitimis probationibus plane conſtaret, eoſdem, Sacerdotali ordinatione nunquam ſuſcepta, Miſſam celebraſſe.

Pœnam in perditos homines ſic irrogat Eccl. ut lenis, piæque Matris ſpiritum ſervet.

§. 3. Quamvis autem Eccleſia præfatos celebrantes non promotos, juſtitia ſic exigente, ſæculari Foro tradendos decrevit; quum tamen eadem pia mater ſit, & ut omnibus conſtat, lenitatis & miſericordiæ viſcera gerat, nec unquam omiſit, nec adhuc deſinit manſuetudinis ſuæ argumenta præbere, tum in ſtatuenda forma degradationis verbalis quæ realem degradationem præcedit, cum in ipſa reali degradatione exequenda; tum denique in providis legibus, & cautelis editis atque ſuſceptis, ut nequiſſimos homines arceret a ſacrilego auſu ſe ſe immiſcendi Sacror. Myſteriorum celebrationi, abſque Sacerdotali ordine & charactere, viam illis quodammodo præoccupando, qua in præfatam pœnam traditionis brachio ſæculari proruere poſſent.

ANNO 1757.

Id eruitur primo ex præſcripta verbalis degradationis forma.

§. 4. In Pontificali Romano habetur forma degradationis verbalis, per quam videlicet profertur ſententia decernens realem degradationem, non minus in eos, qui Sacris Ordinibus, excepto Presbyteratu, inſigniti ſunt, quam & in cæteros Clericali tantum Tonſura, aut Minoribus initiatos. Hoc ſolum inter utroſque intercedit diſcrimen, quod in Clericos Minorum Ordinum, ut ſimpliciter Tonſuratos, verbalis degradatio peragitur, ſeu quod idem eſt degradatio realis decernitur, a ſolo Epiſcopo, abſque aliorum quorumcumque interventu: in alios vero Majoribus Ordinibus infra Sacerdotes inſignitos non licet Epiſc. ad verbalem degradationem procedere, niſi aſſiſtentibus, & ſuffragium ſimul ferentibus aliis quibuſdam perſonis, quarum præſentiam, ſententiamque Canonicæ Leges expoſcunt.

Indicant. de ea canonicæ ſanctiones.

§. 5. Celebris eſt Decretalis Prædeceſſoris Noſtri Bonifacii Papæ VIII. *in Cap. degradatio, de Pœnis, in ſexto*, ubi hæc leguntur: *Super quo tibi taliter reſpondemus, quod verbalis degradatio, ſeu depoſitio ab Ordinibus, vel Gradibus Eccleſiaſticis, eſt a proprio Epiſcopo, ſibi aſſiſtente in degradatione Clericorum in ſacris conſtitutorum Ordinibus certo Epiſcoporum numero definito Canonibus facienda; quamquam proprii Epiſcopi ſententia ſine aliorum Epiſcoporum præſentia, ſufficiat in degradatione eorum, qui Minores dumtaxat Ordines receperunt.*

Subſidiaria degradationis forma a Concilio Trident. permiſſa.

§. 6. Notæ ſunt etiam ſanctiones Canonum, quos indicat Gloſſa Canonica, *in cit: Cap. Degradatio, in verb. Canonibus de pœnis, in ſexto*, quique definiunt numerum Epiſcoporum, qui aſſiſtere debent, ubi pronuncianda ſit degradatio verbalis adverſus Clericum in Majoribus Ordinibus conſtitutum.

Aſſeſſores in verbali degradat. quo jure fruantur.

§. 7. Nec quemquam latere poteſt quod in Sacro Concilio Tridentino ſtatutum fuit *Seſſ XIII. cap. 4. de reform.*, ubi quum animadverſum fuiſſent, non ita facile in occurrentibus degradationum caſibus reperiri poſſe numerum Epiſcoporum a Canonibus requiſitum, facultas ſit Epiſcopis procedendi etiam abſque illis; adhibitis tamen, ſibique ea in re aſſiſtentibus totidem Abbatibus, in Civitate, aut Diœceſi reſidentibus, atque uſu Mitræ & Baculi ex Apoſtolicæ Sedis indulto decoratis, vel, ſi hi non adſint, aliis perſonis in Eccleſiaſtica Dignitate conſtitutis, matura ætate, & ſacrarum legum ſcientia ſpectabilibus.

§. 8. Quoniam vero juxta veterem diſciplinam, verbales degradationes peragebantur in Synodis Provincialibus, & in his quidem ſinguli Epiſcopi ſuum proferebant ſuffragium; quum nunc Epiſcopi, vel alii Eccleſiaſtici viri, de quibus diximus, locum gerant Patrum in Conciliis Provincialibus aſſidentium, facile intelligitur, in hos derivatum eſſe jus ferendi ſuffragii in degradationibus verbalibus, ad quas, uti Aſſeſſores, invitantur; quemadmodum plene demonſtratum a Nobis fuit in noſtro Tractatu *De Synodo Diœceſana, lib. 9. cap. 6. n. 4. noviſſimæ edit.*

In reali quoque degradat. Eccleſia eadem præbet lenitatis argum.

§. 9. Verbalem degradationem ſequitur degradatio realis, cujus exequendæ ratio diſtincte præſcribitur in Pontificiali Romano. Et in hac etiam Eccleſia minime omittit perſpicua lenitatis, & pietatis ſuæ argumenta præbere. Etenim priuſquam degradatum tradat ſæcularis Curiæ Miniſtro, pro eo efficaciter deprecatur, ne pœna mortis, aut mutilationis membrorum eidem infligatur: *Domine Judex*, verba ſunt citati Pontificalis, *rogamus Vos cum omni affectu, quo poſſumus, ut amore Dei, pietatis, & miſericordiæ intuitu, & noſtrorum interventu precaminum, miſerrimo huic nullum mortis, vel mutilationis periculum inferatis*, multoque ante Pontificalis Romani compilationem, idipſum expreſſum legitur in *Cap. Novibus*, quod eſt Innocentii III. *De verbor. ſignific.* ibi: *Pro quo tamen*, ſermo eſt de degradato, ſæculari Curiæ tradendo, *debet Eccleſia efficaciter intercedere*, apud Judicem laicum, *ut citra mortis periculum, circa eum ſententiam moderetur*. Videri quoque poteſt Alteſerra *ad cit. Cap. Novimus, de verb. ſingnif.* ubi plures colligit Patrum auctoritates congruentes iis, quæ in præindicata Decretali ſtatuuntur.

Idem ſpiritus eruitur ex cautelis ad præcavenda delicta ſtatutis.

§. 10. Ad confirmandum autem aſſumptum noſtrum, de ſummo pietatis ſtudio, quo Eccleſia etiam nil ta-

Anno 1757.

le meritos proſequitur, viamque ipſi intercludere nititur, ne mortis pœnam per dilicta incurrant: dicimus, antiquiſſima providentia cautum fuiſſe, ut qui e propria in alienam Diœceſim tranſgreditur, niſi fuerit in hac plene cognitus, ſecum ferat Ordinarii ſui litteras quibus fides fiat, eum eſſe Sacerdotem, nulloque, quod ſciatur, Canonico impedimento detentum, quominus Sacra Myſteria celebrare queat. Jam id decretum habetur in Sacra Chalcedonenſi Synodo; ubi quum interdictum legatur Clerico atque Lectori, e ſua in aliam Diœceſim commigrare, non præobtentis memoratis litteris, quas Diſceſſus appellamus, a proprio Epiſcopo; Jacobus Cujacius, aliique poſt eum accurati Scriptores, monuerunt, cum vera Textus lectione non congruere verbum, *Lectori*, ſed *ignoto*; quemadmodum & ipſi adnotavimus *in noſtra Inſtitutione 34. editionis latinæ* §. 1. Quod ſi vetuſtiora etiam propoſitæ diſciplinæ principia inveſtigare libeat, conſuli poſſunt Canones, qui Apoſtolici vocantur, apud Coteleriuṃ in editione *Patrum Apoſtolicorum Tom. 1. lib.* 8. inter quos adeſt Canon XIII. ita decernens: *Si quis Clericus, aut laicus, a communione ſuſpenſus, vel communicans, ad aliam properet Civitatem, & ſuſcipiatur præter commendatitias litteras; & qui ſuſceperunt, & qui ſuſceptus eſt communione priventur: excommunicato vero protuletur ipſa correptio, tamquam in mentitus ſit, & Eccleſiam Dei ſeduxerit*. Conſonat huic Canon XXXIV. ut patet ex ſubjectis illius verbis; *Nullus Epiſcoporum peregrinorum, aut Presbyterorum, aut Diaconorum, ſine commendatitiis epiſtolis, & cum ſcripta detulerint, diſcutiantur attentius: & ita ſuſcipiantur, ſi probatione pietatis extiterint: ſin minus, nec quæ ſunt neceſſaria ſubminiſtrentur eis, & ad communionem nullatenus admittantur, quia per ſubreptionem multa proveniunt.*

Provida ſanctio de Sacerd. e propria in alienam Diœceſim commigr.

Vetuſtiora circa id ipſum modum

§. 11. Porro, quidquid diſputent eruditi de vero Canonum Apoſtolicorum Auctore, certum eſt, eos magnum auctoritatis pondus habere, quum ſaltem ſæculo Eccleſiæ tertio decurrente collecti fuerint ex pluribus Conciliis ante Nicænam Synodum celebratis: uti nunc temporis inter ſacrarum antiquitatum inveſtigatores convenire videtur.

Canonum Apoſtol. auctoritas & antiqu.

§. 12. Sanctiſſimis hiſce legibus conformes ſunt Concilii Tridentini ſanctiones: conformes ſunt Epiſtolæ Encyclicæ a Congregationibus Urbis ad Eccleſiarum Antiſtites ſæpe tranſmiſſæ. Idque etiam pro firmo tenendum eſt, quod licet non oporteat Epiſcopum ſollicitum eſſe ad Regularibus, qui in propriis Eccleſiis Miſſas celebrare intendunt, quum ejus rei cura reſervata ſit eorum Superioribus Regularibus; ſi quis tamen ſæcularis Sacerdos in Eccleſiis Regularium Miſſam celebrare velit, hic etiam debet litteras Diſceſſus a proprio Ordinario obtentas exhibere Epiſcopo, in cujus Diœceſi Sacrum vult peragere, uti videre quoque eſt in Noſtra *Inſtitutione 34. latinæ editionis* §. 1.

Vetuſtioribus congruunt recentior Eccleſiæ leges.

§. 13. Veterem hanc, juſtiſſimamque ſanctionem, de cujus executione plura tradiderunt noſtri Scriptores pragmatici, (quos inter merito memorandus eſt diligentiſſimus Monacellius. *Formular. Legal. Part.* 1. *Tit.* 4. *Formul.* 8. *pag.* 81. & *Formul.* 6. *pag.* 79. *item Tit.* 6. *Formula* 18. *pag.* 160.) providis excogitatis cautelis plurimum roboravit magnus Eccleſiaſticæ diſciplinæ reſtitutor S. Carolus Borromæus, cujus hac de re Decreta pluribus in locis extantia ſtudioſe legenda, & expendenda monemus; videlicet in Concilio Provinciali Mediolanenſi primo habito anno 1565. *part.* 2. in ſecundo pariter Provinciali anni 1569. *Tit.* 2. *Decret.* 1., ac in Provinciali tertio, anni 1753. item de Inſtructione ad Sacerdotes de celebratione Miſſæ, ac denique in Concilio Provinciali quarto celebrato anno 1579. Quibus in locis conſtitutum habetur, ut Parochus, in cujus Paræcia Sacerdos alienigena domicilium figit, ſi id per Diœceſim contingat, intra octo ad ſummum dies, illius adventum nunciare debeat Vicario Foraneo, qui rem ad Epiſcopum deferat: ſi autem in Civitate, Parochus ipſe de omnibus certiorem faciat Epiſcopum, qui ſibi litteras diſceſſus ab hujuſmodi Sacerdote exhiberi mandet, eaſque inſpiciat, totumque earum tenorem ſedulo expendat. Si enim Ordinarius ſubdito ſibi Sacerdoti licentiam abeſſendi ad certum definitumque tempus indulſerit, facultas celebrandi Miſſam eidem non ultra tempus illud concedenda decernitur. Notanda quoque jubetur dies, qua expeditæ fuerunt litteræ diſceſſus; ne ſcil. ante eam diem, qua inſpiciendæ, ac diſcutiendæ offeruntur, antiquiores ſint duobus, vel quatuor, aut reſpective ſex menſibus; duobus nimirum, ſi litteræ confectæ ſint intra Provinciam, quatuor vero, ſi extra Provinciam, in Italia tamen expeditæ fuerint; ſex denique, ſi extra Italiam datæ comperiantur.

Novæ cautela in id ipſum excogitatæ, ac præſcriptæ.

Pont. A. XVII.

§. 14. Ex omnibus hiſce tum generalibus, tum peculiaribus ſanctionibus manifeſte deſumitur, quantopere Eccleſia abhorreat ab ea pœna ad effectum perducenda, quam Sacri Canones in Celebrantes non promotos ſanxerunt; quandoquidem tot veluti aggeres hominibus objiciuntur, ne in ejuſmodi delictum labantur, unde locus fiat executioni ejuſdem pœnæ Sacris Legibus definitæ.

Præmiſſorum concluſio.

§. 15. Majoris tamen ponderis, ad hoc ipſum evincendum, eſt id, quod ſubjicimus. Siſtit ſe aliquis coram Eccleſiaſtico Judice, ſeque ipſe denunciat, quamvis Sacerdotali Ordine deſtitutum, Miſſarum Sacrificia celebraſſe, vel etiam Sacramentales Chriſtifidelium Confeſſiones audiſſe. Ita ſe ſponte ſiſtens, eo privilegio gaudet, ut impoſitis ipſi ſalutaribus pœnitentiis, dimittatur; niſi tamen in ipſo ſuo Conſtituto diminutus, ut ajunt, vel aliunde præventus fuerit; in his enim caſibus carceribus cuſtodiendus includitur. Sed ſi idem ſubinde Judici interroganti, an ſciat cauſam, ob quam carceribus mancipatus ſit, ſtatim, non expectatis ulterioribus interrogationibus, ſeu quæſitis, ſincere rem totam aperiat; quamvis de illius incurſu in pœnales Apoſtolicarum Conſtitutionum ſanctiones non dubitetur; ideoque dignus ſit, qui ſæculari Foro, uti capitalis criminis reus, libere tradatur; nihilominus admittitur ad beneficium minorationis pœnæ, commutata ipſi pœna mortis in damnationem perpetuam ad triremes, uti teſtatur bon: mem: Cardinalis Albitius harum rerum peritiſſimus, in ſuo Tractatu *de Inconſtantia in Fide part.* 1. *cap.* 14. *num.* 70. *Si vero citatus, & vocatus, ad generalem interrogationem, an ſciat quia de cauſa fuerit vocatus, vel ſciat cauſam ſuæ carcerationis, vel quomodo hic reperiatur, fatetur de plano veritatem, is tractatur, ac ſi eſſet ſponte confeſſus, & cum eo mitius agitur, præſertim poſt condemnationem, ut ſcilicet gravior pœna commutetur inmitiorem &c. Et ita fuit reſolutum in ſacra Congregatione ſub die* 12. *Maji* 1604.

Inſtaur. validius cigun.

Cum ſe ſponte ſiſtentibus, vel crimen ſtatim fatentibus quomodo res tranſigat.

§. 16. Illud etiam animadverſione dignum eſt, quod quamvis in Pontificali Romano præſcripta reperiatur degradatio, etiam a prima Clericali Tonſura, licet de hac quæſtio ſit, an inter Ordines numerari debeat, nec ne; poſſitque Judex Eccleſiaſticus, uti prænotavimus, quando agitur de Minoribus Ordinibus, ſolus per ſe verbalem Degradationem peragere, quod ipſi non licet ſine aliorum interventu, ubi res eſt de Ordinibus Majoribus; nihilominus nunc temporis Sacerdotes, aliique Clerici, tam Majorum, quam Minorum Ordinum, ad Triremes libere amandantur, vel etiam perpetuo carceri mancipantur, ſine prævia verbali, multoque minus reali Degradatione; uti cuique perſpectum eſt, & adnotatum quoque fuit a Sacerdote Catalani *ad Pont. Rom. Tit.* 16. §. 4. *n.* 6. *Tom.* 111.

Hodierna praxis circa verbalem & realem degradat.

§. 17. In Tribunalium Eccleſiaſticorum carceribus nunc quoque ſatis ſuperque reperiuntur aliqui, eo nomine detenti, quod Sacerdotali Ordine carentes, Miſſas celebraverint, Sacramentales Fidelium Confeſſiones exceperint, iiſdem etiam Euchariſticam Communionem expetentibus, Particulas diſtribuerint a ſe nulliter conſecratas. Hos inter, duo erant, qui ſtatim ac interrogati fuerunt, num detentionis ſuæ cauſam ſcirent, omnia ingenue confeſſi ſunt; orta eſt quæſtio, an iidem admittendi eſſent ex quo ad beneficium minorationis pœnæ; ita nimirum, ut non quidem Sæculari Foro traderentur, tamquam capitis rei; ſed potius in Triremes, ſeu Carcerem perpetuo detruderentur.

Factum, unde exorta præſens quæſtio.

§. 18. Nulla quidem diſcordia detecta eſt in ſuffragiis eorum, qui ſive conſulendo, ſive judicando, in prædictorum Cauſis ſententiam dixerunt, ſuper eo, an uterque reus pœnam traditionis Foro Sæculari, atque adeo Capitis pœnam incurriſſet. Verum nonnulli ſubdiderunt, attenta eorum prompta confeſſione, quo unuſquiſque delictum ſuum plene aperuerat, non expectatis ulterioribus Judicis interrogationibus; ambos promeritos eſſe, ut pro ſponte confeſſis haberentur, utque propterea ad Triremes dumtaxat, vel Carcerem perpetuo damnarentur. Alii autem numero plures cenſuerunt, eoſdem, tamquam capitis reos, brachio ſæculari libere tradendos eſſe.

Judicium Conſultorumque circa ipſam ſententiam.

§. 16. Nos vero, quamvis ob ægritudinis noſtræ pervicaciam, atque Congregationibus ſuper his

Definitivum de eadem judicium Pontificis.

Pont. A. XVII.

his habitis, ut ſemper alias Nobis in more poſitum fuit, intereſſe non potuerimus; quum tamen ſubinde omnia perlegere, & expendere non omiſerimus, Pontificiæ Clementię & manſuetudini magis conſentaneum exiſtimavimus, in mitiorem ſententiam concedere; eo vel magis, quod & Cardinalis Albitius in hujus generis rebus adeo verſatus, teſtatum reliquit, ejuſmodi pœnæ minorationem, veluti præmium, indulgeri conſueviſſe iis, qui ad primam Judicis interrogationem delictum ſuum integre, aperteque fatentur, & plura ſuppetunt exempla cauſarum, quæ in ſimilibus circumſtantiis ita tranſacta fuerunt. Itaque volumus præfatos reos promeritæ pœnę minoratione in preſenti caſu gaudere, nimirum Triremibus perpetuo addici; ita ut ab iis nunquam dimitti, ſeu pœnæ hujuſmodi commutationem ullam impetrare valeant, præter quam a Romano Pontefice pro tempore exiſtente, ac de eorum delictis, cum omnibus adjunctis circumſtantiis, edocto; relicta dumtaxat Judicibus facultate, ut quoties perpetuum triremium Opus præfatis reis minime congruere videatur, in illius locum ſubrogare valeant perpetuam in ergaſtulo aut reclufionem carcere, ſi reliqua ipſis ad id neceſſaria non deſint. Præterea volumus atque mandamus, ut quum damnatio ad Triremes, ſeu ad perpetuam reclusionem, ut ſupra præfatis reis formiter intimanda erit, id fiat a Judice, præſentibus iis, qui ad Eccleſiarum Sacraria moderanda deputati ſunt, quique ad hujuſmodi actum evocandi erunt ab ipſo Judice, ſub pœnis, ejuſdem arbitrio infligendis; atque ea occaſione gravis admonitio iis fiat, de omnimoda obſervantia & executione eorum, quę ſæpe præſcripta ſunt; ne ſcilicet ignotos Sacerdotes Miſſam celebrare permittant, niſi poſtquam Litteræ diſceſſus, quas ſecum a propria Diœceſi prodeuntes attulerunt, recognitæ & examinatæ fuerint per eum, cui hujuſmodi cura demandata eſt. Id ipſum enim præſtitum alias fuiſſe meminimus in hac eadem Urbe, ſub fel: rec: Prædeceſſore noſtro Clemente Papa XI. tunc quum ſæculari Foro traditus fuit reus quidam capitali pœna plectendus, eo quod Sacerdot. Ordine non inſignitus, Miſſam celebraverat.

Sententia in hujuſmodi reos quomodo a Judice ferenda.

§. 20. Cum iis igitur, qui uſque nunc comperti fuerint ad Sacrum Presbyteratus Ordinem non promoti, Miſſam celebraſſe, aut Sacramentales Confeſſiones excepiſſe, juxta rationem hactenus deſcriptam, a competentibus Judicibus, & Tribunalibus agendum decernimus. Sed quoniam hujuſmodi crimen, utpote graviſſimum, & ſatis ſuperque frequentantum, omni ratione præcavendum, & quantum fas eſt, a Chriſtiana Republica eliminandum, extirpandumque Nobis eſſe cognoſcimus; novam hac de re legem a Nobis ſtatutam per Apoſtolicam Conſtitutionem, (cujus exemplum Epiſtolæ huic annexum Fraternitas Tua accipiet) in poſterum, poſt tres ſcilicet menſes ab ejuſdem Coſtitutionis data computandos, omnino ſervari, & ad effectum perduci mandamus, Tibique interim, Venerabilis Frater, Apoſtolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Hæc quoad anteactum tempus. Nova in futurum contra nequiſſimum ſcelus parantur ſubſidia.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 2. Auguſti MDCCLVII. Pontificatus Noſtri Ann. XVII.

Dat. 2. Auguſti 1757. Pon. 17.

LXXI. CELEBRANTIBUS MISSAM,

Aut Fidelium Confeſſiones excipientibus, ſine Sacerdotali Charactere, ſincera criminis confeſſio facta in primo interrogatorio generali nihil ſuffragatura decernitur, ad evadendam pęnam traditionis brachio ſæculari, indictam in Conſtitutionibus Apoſtolicis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Divinarum, humanarumque Legum cuſtodiam vigilantiæ Noſtræ concredita hoc Nobis onus imponit, ut & aſſiduo ſtudio caveamus, ne ſcelera atque flagitia contra ipſas Leges committantur, & ut ea, quæ ab iniquitatis filiis perpetrari contingat, juſto pœnarum rigore, ad formam Sanctionum iiſdem Legibus adſcriptarum, puniri & vindicari curemus.

§. 2. Sane Nos alias, graviſſimum eorum delictum deteſtantes, qui ad Sacerdotalem Ordinem non promoti, Miſſarum Sacrificia celebrare, Fidelium Confeſſione excipere, & accedentibus ad Euchariſticam Menſam, Panem a ſe ſe nulliter conſecratum diſtribuere, auſu temerario præſumerent; edita Conſtitutione, quæ incipit: *Sacerdos in æternum*: data XII. Kal. Maji Anno Incarnat. Dominicæ MDCCXLIV. Pontificatus Noſtri IV., antiquiores Prædeceſſorum Noſtrorum Romanorum Pontificum Conſtitutiones adverſus hujus generis delinquentes jampridem editas confirmantes & innovantes, complures alias declarationes, atque cautelas addimus, ad eliminandum a Chriſtiana Repubblica ſacrilegum ejuſmodi facinus maxime opportunas, quæ diſtincte legi poſſunt in citata Conſtitutione noſtra, impreſſa in Bullario noſtro *Tom. 1. num.* XCVII.

Prædec. Pontific. Conſtitutionem de Celebrantibus non promotis jam pridem a Pontifice confirm. ac pluri. additam. elucidatæ.

Anno 1757.

§. 3. His tamen ampliorem providentiam non ſuperaddere cogimur, ut aliud deliquentibus effugium ibi non enunciatum, & ab invecta ſenſim in Tribunalibus conſuetudine jam ipſis pene conceſſum, quo debitas ſibi graviores pœnas plerique evadere poſſent, una cum cæteris per dictam Conſtitutionem noſtram ſublatis, pariter adimamus.

Nova provid. adverſus novum effugium nunc roborandæ.

§. 4. Invenimus ſiquidem hunc morem hactenus obſervari conſueviſſe, ut ſi Reus conſtitutus, quum primum a Judice interrogatus fuerit, an ſciat qua de cauſa carceribus incluſus ſit, aperte & candide delictum ſuum fateatur & narret; tunc is, veluti ſponte confeſſus, ad obtinendam pœnæ minorationem habilitetur; quod nimirum eo recidit, ut ad Triremes, vel ad carcerem perpetuo damnetur, ſed nequaquam Foro Sæculari tradatur, tamquam capitalis criminis reus: quemadmodum præfatæ Prędeceſſorum noſtrorum Conſtitutiones, a Nobiſmetipſis, ut ſupra diximus, confirmatæ, & innovatæ præſcribunt; uti latius a Nobis expoſitum eſt in Epiſtola Encyclica ad Antiſtites Ordinarios Locorum, & Judices in hac materia competentes, hac ipſa die per Nos data.

Benigna agendi ratio cum reis delictum ſuum prompte fatentib. jam pro conſuetudine accepta.

§. 5. Quum autem experientia compertum fuerit, pleroſque reos, qui Sacerdotali Charactere carentes Miſſam celebrarunt aut Sacramentum Penitentiæ nulliter miniſtrarunt, de hujuſmodi Tribunalium indulgentia ſatis edoctos, vix unquam omittere, quin ſtatim atque carceribus detenti, & coram Judice conſtituti fuerint, delictum ſuum diſerte confinteantur, ad hoc ut traditionem Foro Sæculari, extremumque ſupplicium exinde conſequens evadant; quumque hac ratione reipſa eveniat, ut vix ullus ſit ex hujuſmodi criminis rei, qui moderationem pęnæ in præfatis Conſtitutionibus ſtatutæ non obtineat; eoque beneficio fruatur, ut quum Sæculari Foro, tamquam capitali judicio damnatus, & mortis reus, tradendus fuiſſet, perpetuo potius Carceri, aut Triremibus mancipetur.

Eadem delinquentibus nota, impunitat. Pleriſque præſtat.

§. 6. Idcirco Nos perniciofam hujuſmodi praxim de medio tollere coacti, motu proprio, & certa ſcientia, ac de Apoſtolicæ poſtetatis plenitudine; per hanc noſtram perpetuo valituram Conſtitutionem decernimus, atque ſtatuimus, in poſterum, videlicet, poſt tres menſes a data præſentium Litterarum compuntandos nulli amplius Clerico, ſive Laico ſæpedicti criminis reo, promeritæ pęnę minorationem ullam concedi debere, ſive poſſe, intuitu promptæ apertæque confeſſionis, qua delictum ſuum in circumſtantiis ſuperius enunciatis Judici faſſus fuerit; ſede, ea non obſtante, omnes & ſingulos in præcendentibus Conſtitutionibus hac de re editis comprehenſos, a Judice competente, in caſibus ibidem expreſſis, prævia etiam degradatione, quatenus opus ſit, tradendos omnino fore, & eſſe Brachio Sæculari, capitali pęna puniendos.

Hujuſm. praxis in poſterum tempus proſcribitur, & conſtitut. rigor ſervandus jubetur.

§. 7. Sicque, & non aliter in præmiſſis cenſeri, atque ita per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam S. R. E. Cardinales, Noſtroſque & Apoſtolicæ Sedis etiam de Latere Legatos, ſeu Nuntios, & in quibuſcumque Tribunalibus & Officiis, etiam ſpecificam mentione dignis, ſublata cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, definiri, & poſt lapſum trium menſium, ut ſupra, ad executionem, & effectum omnino perduci debere.

Tollitur aliter judicandi, interpretandique facultas.

§. 8. Non obſtantibus contrariis quibuſvis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus Ordinationibus, & Decretis, nec non dictorum Tribunalium, & Officiorum praxi, ſtylo, ſtatutis, uſibus & conſuetudinibus, etiam immemorabilibus; Perſonarum quoque, Locorum & ordinum, Congregationum, Societatum, Inſtitutorum, & Militiarum, Privilegiis, Exemptionibus, & Indultis, quæ ſupradictæ prioris Con-

Derogat. contrarior.

Anno 1757.

Conſtitutionis Noſtræ executioni decrevimus non obſtare: Quibus omnibus & ſingulis, etiam ad præſentium Litterarum noſtrarum effectum, iterum pleniſſime & ampliſſime derogamus, cæteriſque contrariis quibuſcumque.

Sanctio pœnalis.

§. 9. Nulli ergo hominum liceat paginam hanc Noſtrorum decretorum, Statutorum, & derogationum infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit; indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apoſtolorum ejus, ſe noverit incurſurum.

Dat. 4. Augusti 1757. Pont. 17.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ Milleſimo Septingenteſimo quinquageſimo ſeptimo, Quarto Nonas Auguſti, Pontificatus Noſtri Anno Decimoſeptimo.

J. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Paſſioneus.

VISA DE CURIA
J. C. Boſchi.

L. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.
Publicata die 15. Auguſti 1757.

LXXII. DAMNATIO

Et prohibitio Epiſtolæ manuſcriptæ, quę directa legitur: *Ampliſſimis S. R. E. Cardinalibus, & clariſſimis Theologis in Urbe Præneſte congregatis poſt pacem Eccleſiæ Gallicanæ reſtitutam, & methodum propediem edituris pro ſtudiis peragendis ab Alumnis Collegii Urbani de Propaganda Fide ad Hæreticos profligandos, ad Gentiles, & Atheos in ſinum Eccleſiæ reducendos.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Epiſt. cui præfixa eſt dileſt. hujuſm. *Ampliſſimis &c.* Theologi, quorum examini a Pontifice ſubjecta fuit, damnandam & proſcribend. eſſe cenſuerunt.

CUM ad nonnullos ex Venerabilibus Fratribus Noſtris S. R. E. Cardinalibus pervenerit Exempla manuſcripta cujuſdam Epiſtolę, cui pręfixa eſt Directio hujuſmodi. *Ampliſſimis S. R. E. Cardinalibus, & clariſſimis Theologis in Urbe Præneſte congregatis poſt pacem Eccleſiæ Gallicanæ reſtitutam, & methodum propediem edituri pro ſtudiis peragendis ab Alumnis Collegii Urbani de Propaganda Fide, ad Hæreticos profligandos, ad Gentiles, & Atheos in ſinum Eccleſiæ reducendos*; quę incipit: *Hæc ſunt Dubia &c.*; ac deſinit in ea verba: *& explodendam novitatem*: unumque etiam ex hujuſmodi Exemplis traſmiſſum fuerit ad Dilectum Filium Noſtrum Albericum ejuſdem S. R. E. Cardinalem Archintum nuncupatum, Noſtrum in univerſi Status negotiis Secretarium, eo ſcilicet conſilio, ut Noſtris quoque oculis Epiſtola ipſa ſubjiceretur, id quod eſt factum: Cumquem officii Noſtri partes ſint, pro commiſſi Nobis divinitus Gregis Dominici cura, animarum periculis, atque detrimentis, quæ ex præfatæ Epiſtolę lectione & uſu provenire poſſent, Paſtorali ſollicitudie, quantum cum Domino poſſumus, occurrere: Idcirco Nos ſtatim aliquot Viros doctos, Theologicæ facultatis profeſſores, nolliuſque partis ſtudio addictos, elegimus, iiſque injunximus, ut de ea prædicta Epiſtola, deque in ea contentis, judicium facerent, qui ſane mandatis Noſtris diligenter obtemperantes, ſententiis ſuis doctæ prudenterque conſcriptis, unanimiter cenſuerunt, prædictam, Epiſtolam, utpote refertam aſſertionibus reſpective falſis, temerariis, ſcandaloſis, multimode injurioſis, contumelioſis, impudentibus, captioſis, ſeditioſis, & ſchiſmati faventibus, damnandam a Nobis & proſcriberdam fore.

Horum Theolog. judicium comprob. nonnulli S. R. E. Cardinal. quibus a Pontifice ejuſdem Epiſtolæ examen fuit demandat.

§. 2. Relato Theologorum examini ſucceſſit aliud, quod Nos ipſi pariter commiſimus non nullis Venerabilibus Fratrius Noſtris prędictæ S. R. E. Cardinalibus Theologorum Diſciplinarum ſcientia præſtantibus; qui eadem Epiſtola mature perpenſa, ponderatiſque dictorum Theologorum ſufragiis, in eamdem cum ipſis ſententiam convenerunt, quæque ab illis adducta & firmata ſunt, ſuis quoque calculis comprobarunt.

Rem totam ipſe per ſe Pontifex conſider. & expendit, negotium communicavit cum S. R. E. Card. S. Inquiſit. qui pariter Epiſt. præſcribendam judicat.

Pont. A. XVIII.

§. 3. Nos denique ipſi, quæcumque in primo & altero examine diſcuſſa fuerant, inſpicere, legere, & conſiderare non prætermiſimus; dictæque Epiſtolæ tenorem cum illius cenſura ſtudioſe çomparavimus. Subinde vero Nos ipſi rem totam communicavimus cum Venerabilibus Fratribus Noſtris S. R. E. Cardinalibus in tota Rep. Chriſt. Generalibus Inquiſitoribus Adverſus hæreticam pravitatem Auctoritate Apoſtolica deputatis, in Sacrorum Canonum ſanctionibus, graviorumque negotiorum tractatione apprime verſatis; quibus quum omnia diſtincte expoſuerimus, quæ tum a Nobis geſta ſunt, tum a prædictis Theologis & Cardinalibus in priori & poſteriori Epiſtolæ examine præ oculis habita fuerunt; his quoque cenſentibus prædictam Epiſtolam damnandam & proſcribendam eſſe;

Apoſtol. Idcirco auctorit. damnatur ejuſque epiſtolæ exempla legi deſcribi, & retineri prohib.

Nos, inhærentes hujuſmodi Theologorum & Cardinalium judiciis atque conſiliis, ac etiam motu proprio, & certa ſcientia Noſtra, præſentium Litterarum tenore, ſępedictam Epiſtolam, tamquam continentem aſſertiones reſpective falſas, temerarias, ſcandaloſas, multimode injurioſas, contumelioſas, impudentes, captioſas, ſeditioſas, & ſchiſmati faventes, Auctoritate Apoſtolica damnamus & reprobamus, ejuſque Exempla legi, deſcribi, & retineri prohibemus; mandantes omnibus, & ſingulis Chriſtifidelibus, qui ejuſmodi Exempla penes ſe habuerint, ſeu in quorum manus ſubinde pervenerint; ut illa, ſtatim atque præſentes Litteræ eis innotuerint, hæreticæ pravitatis Inquiſitoribus, ſeu eorum Vicariis, ubi adſit Sancti Officii Tribunal, alioquin Epiſcopis, ſeu Ordinariis locorum trahere & conſignare teneantur: ſub pęna excommunicationis majoris, quoad Perſonas ſæculares, quo vero ad perſonas Eccleſiaſticas, etiam Regulares, hujuſmodi mandato Noſtro non obedientes, & contrafacientes, ſub pęna ſuſpenſionis a Divinis, ipſo facto, abſque alia declaratione incurrendis; quarum abſolutionem, & reſpective relaxationem, Nobis & Succeſſoribus Noſtris Romanis Pontificibus pro tempore exiſtentibus, reſervamus; excepto dumtaxat, quod excommunicationem prædictam, uniuſcujuſque mortis articulo, quo nimirum Confeſſarius quilibet ab hujuſmodi cenſura, ut prętertur, incurſa, abſolvere poterit.

§. 4. Quia vero æquum non eſt, ut impunitus remaneat Auctor prædictæ damnatæ, & proſcriptæ Epiſtolæ, qui per aſſertiones, ut ſupra, reprobatas, carpere atque traducere auſus eſt rectiſſimam agendi rationem eorum Cardinalium, quorum Nos conſilio, & opera uſi ſumus, ubi actum fuit de conſcribenda Epiſtola Encyclica, quæ prodiit ſuperiore anno 1756. ſub Dat. die XVI. menſis Octobris; idemque contra ipſam Epiſtolam Noſtram Encyclicam audendo, Nos etiam, qui eam conſcripſimus, malignitatis ſuæ jaculis petere non veretur; Idcirco Nos Officio Sanctæ inquiſitionis committimus & injungimus, ut exactiſſima diligentia adhibita, curet Auctorem ſæpedictę damnatæ Epiſtol. qui adhuc latet, detegere; & agnoſcere: Volentes, ut ſtatim ac collecta fuerint indicia, quę ſemiplenam, ut ajunt, probationem conſtituat, ad capturam Rei ejuſmodi indiciis gravati, juxta ſtylum, & conſuetudinem Sancti Officii, deviniatur; deindeque completo & concluſo Proceſſu, ad ulteriores pęnas adverſus eum procedatur, juxta Sacrorum Canonum & Conſtitutionum Apoſtolicarum ſanctiones; ſic exigente juſtitia publica, quę pernicioſos hujuſmodi auſus ſeveriori vindicta coerceri jubet.

Publicat. harum Litterar. Apoſt. decernit & fides earum ſumptis habenda.

§. 5. Ut autem eædem præſentes Litteræ ad omnium notitiam facilius perducantur, nec quiſquam illarum ignorantiam allegare poſſit, volumus, & auctoritate prædicta decernimus, illas ad valvas Baſilicæ Principis Apoſtolorum, ac Cancellariæ apoſtolicæ, nec non Curiæ Generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Flore de Urbe per aliquem ex Curſoribus Noſtris, ut moris eſt, publicari, illarumque exempla ibi affixa relinqui, ſic vero publicatas, omnes & ſingulos, quos concernunt, perinde afficere, ac ſi unicuique illarum perſonaliter notificatæ, & intimatę fuiſſent: ipſarum autem præſentium Litterarum tranſumptis, ſeu exemplis etiam impreſſis, manum alicujus Notarii publicii ſubſcriptis, & ſigillo Perſonæ in Eccleſiaſtica Dignitate conſtitutæ munitis, eamdem prorſus fidem, tam in judicio, quam extra illud, ubique Locorum haberi, quæ haberetur eiſdem preſentibus, ſi exhibitæ forent vel oſtenſę.

Dat. 5. Septemb. 1757. Pont. 18.

Datum Romę apud Sanctam Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 5. Septembris MDCCLVII. Pontificatus Noſtri Anno decimo Octavo.

D. Card. Paſſioneus.

Publicat. eodem Die, Menſe, & Anno.

APPENDIX
AD
TOMUM QUARTUM.

APPENDIX AD TOMUM IV. BULLARII SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI BENEDICTI PAPÆ XIV.

ACTA, ET DECRETA

In Cauſis Beatificationum, & Canonizationum, aliiſque ad Sacrorum Rituum materiam ſpectantibus, addenda ad Tomum VI. Operum Sanctiſſimi Domini Noſtri Romæ editum anno 1751.

Decret. generale Sanctiſſimi D. Noſtri Ben. Papæ XIV. ſuper teſtibus de auditu auditus in cauſis Beatific. & Canon.

CUM nonnulla poſt annum Pontificatus ſui decimum BENEDICTUS XIV. Decreta, Epiſtolas, Conſtitutioneſque ediderit ad materiam Sacrorum Rituum ſpectantia, quæ in Tomo VI. Operum ejuſdem SS. Domini Noſtri edito anno 1751. locum habere non potuerunt, ea hic in unum collegimus ſingula ſuis, prout indicantur, locis poſtea inſerenda, quandocumque nova horum Operum editio fieri contigerit. Igitur ad caput I., ubi referuntur *Decreta Generalia*, poſt IV. Decretum pag. 19. addatur V. ſcilicet.

DECRETUM GENERALE
SANCTISSIMI D. N.
BENEDICTI PAPÆ XIV.

An teſtes de auditu auditus, qui ſoli extant in Proceſſu Apoſtol. jungi poſſint in linea prob. cum teſtibus de viſu, qui extant in Proceſſu Ordinario.

CUm ex relatione eorum, quæ in Congregationibus Sac. Rituum, aut Antepræparatoriis, aut Præparatoriis proponuntur, & diſcutiantur, facta Nobis pro ſui muneris adimplemento tam a Congregationis Secretario, tum a Fidei Promotore, innotuerit, ſæpe excitatam fuiſſe inter ejuſdem Congregationis Conſultores controverſiam, an in Cauſis Beatificationis, & Canonizationis Servorum Dei, procedentibus per viam non Cultus, cum diſputandum proponitur Dubium ſuper Virtutibus aut Martyrio, Teſtes de auditu auditus, qui ſoli extant in Proceſſu Apoſtolico, in linea probationis jungi poſſint cum Teſtibus de viſu, qui extant in Proceſſu Ordinario; contendentibus nonnullis, id tantum fieri poſſe, ſi Teſtes ac auditu, qui extant in Proceſſu Apoſtolico, ſint de auditu a videntibus; aliiſque aſſerentibus, id ipſum fieri debere, etiamſi Teſtes non ſint de auditu a videntibus, ſed de auditu auditus, dummodo cætera alia non deſint, quæ requiruntur pro conjunctione Proceſſus Ordinarii cum Proceſſu Apoſtolico, & alia etiam concurrant a Congregatione Rituum ſtatuta, ut rite, & teſte admittantur Teſtes de auditu, de quibus omnibus in Noſtro Opere de Canonizatione Sanctorum lib. 2. c. 4. & 5.

Id fieri non poſſe, & ſolis teſtibus de auditu a videntibus id competere decernitur.

§. 2. Nos ad amputandam quamcumque controverſiam, decernimus primo, non poſſe in linea probationis conjungi Teſtes de auditu auditus in Proceſſu Apoſtolico examinatos, cum Teſtibus de viſu, qui extant in Proceſſu Ordinario, prædictamque conjunctionem in linea probationis competere tantum Teſtibus de auditu a videntibus, qui ſint in Proceſſu Apoſtolico examinati, dummodo cætera ſupra indicata non deſint requiſita: & ex conjunctione Teſtium de viſu examinatorum in Proceſſu Ordinario, cum Teſtibus de auditu a videntibus, examinatis in Proceſſu Apoſtolico, propoſitis Dubiis ſuper Virtutibus, aut Martyrio, reſponderi poſſe, Conſtare de Virtutibus &c. *aut* conſtare de Martyrio: *Et in progreſſu ad ulteriora pro obtinenda formali Beatificatione ſufficere debere duo miracula, quæ ante Beatificationem patrata ſint, & approbata; & pro obtinenda Canonizatione ſufficere debere alia duo miracula, poſt Beatificationem ſecuta & approbata.*

Robur tamen & vim adminiculi teſtes de auditu auditus habere quandoque poſſunt.

§. 3. Decernimus ſecundo loco, quod, ſi in Proceſſu Ordinario Teſtes extent de viſu, & in Proceſſu Apoſtolico non reperiantur niſi Teſtes de auditu auditus Teſtes hi de auditu auditus, in Proceſſu Apoſtolico excepti, vim & robur adminiculi habere valeant, modo quidem levis, modo gravis, prout eorum numerus, & qualitas expoſcit, ita ut, excluſa a Poſtulatoribus quacumque fraudis, aut negligentiæ ſuſpicione, ex qua factum ſit, ut ſoli Teſtes de auditu auditus in Proceſſu Apoſtolico fuerint examinati, ſi, attentis numero, & qualitate Teſtium de viſu in Proceſſu Ordinario examinatorum, habitaque conſideratione adminiculi non levis, ſed gravis, deſumpti ex Teſtibus de auditu auditus in Proceſſu Apoſtolico examinatis, re ad eum ſtatum redacta ſit, ut faciat fidem, & auctoritatem Viro prudenti de re gravi judicaturo, propoſiti Dubii ſuper Virtutibus, aut Martyrio, reſponderi poſſit, ita conſtare de Virtutibus, aut ita conſtare de Martyrio, ut procedi poſſit ad ulteriora, hoc eſt ad diſcuſſionem Miraculorum: *Nec obtineri poſſe Decretum Beatificationis, niſi tria Miracula præceſſerint, quæ fuerint approbata; neque demum Canonizationis Decreto locum eſſe debere, niſi duo alia poſt Beatificationem Miracula superveniant, quæ pariter fuerint approbata.*

Præſenti Decreto nihil immutatum pro cauſis quæ procedunt per viam caſus excepti, aut in quibus ſoli teſtes de auditu extant in utroque Proceſſu.

§. 4. Demum tertio loco decernimus, nihil per præſens Decretum a Nobis fuiſſe immutatum ſuper Dubio Virtutum, aut Martyrii, in Cauſis, quæ procedunt per viam caſus excepti, aut in quibus, etſi procedant per viam ordinariam non Cultus, ſoli Teſtes de auditu extant in Proceſſu tum Ordinario, tum Apoſtolico; quoad eas enim exacte obſervari mandamus Decretum Generale a Nobis editum die 23. Aprilis 1741. *& impreſſum in Noſtro Opere* de Canonizatione Sanctorum lib. 3. cap. 3. num. 25. editionis Patavinæ, & editionis Romæ, *quod etiam nunc confirmamus tum quoad numerum Miraculorum, tum etiam quoad cætera, quæ in dicto Decreto continentur; & in quibus ſtatuitur, Miracula ſemper eſſe comprobanda per Teſtes conteſtes de viſu, ſive agatur de Cauſis procedentibus per viam Ordinariam de non Cultu, ſive per viam extraodinariam de caſu excepto, & ſive res ſit de Miraculis pro obtinenda Beatificatione, ſive de aliis, quæ proponuntur pro Canonizatione obtinenda. Et Secretario Congregationis Sacrorum Rituum mandamus, ut præſens Noſtrum Decretum inter acta Congregationis referat, & typis edi curet, ut ad omnium notitiam deveniat.*

Datum hac die 17. *Julii* 1744.

Dat. 17. Julii 1744.

m. F. Card. Taburinus Præf.
Loco ✠ Sigilli.

M. Mareſuſcus S. R. C. Secr.

SAN-